

Svenska Dagbladet

Krönika Sommar-OS i Paris 2024

Anders Lindblad: Det blir inte större än OS-finalen mot Kina

Källberg, Möregårdh, Karlsson och Persson efter bragdvändingen. Foto: Jonas Ekströmer/TT

Gå hem från jobbet. Ta paus i semesterlunken. Lämna böcker, broderi och allt bryderi. Plocka fram gamla pingisracketar, bollar och bord – OS-finalen mellan Sverige och Kina är ett måste!

Anders Lindblad

Publicerad 2024-08-08

Detta är en krönika. Eventuella åsikter som uttrycks är skribentens egna.

PARIS Finns det något mer älskvärt lag än bordtennislandslaget? [Jörgen Persson](#), förbundskaptenen som själv hade en fantastisk karriär, är en av de snällaste, mest ödmjuka och trevligaste idrottsmän jag har träffat genom alla år som sportjournalist.

Han är sedan flera år med i bragdnämnden som utser vinnaren av Svenska Dagbladets bragdguld. Vi håller kontakten under året, diskuterar olika idrottsprestationer, massor med musik – han lärde sig mycket av Stellan Bengtsson – och ses framför allt första tisdagen i december varje år då juryn samlas för att utse vem eller vilka som svarat för årets främsta svenska idrottsbragd.

Det är inte en gång, inte heller två utan betydligt flera, som Jörgen kommit farande till sammanträdet med andan i halsen, direkt från Arlanda med en stor väska i släptåg. Ena gången från Hongkong, en annan Singapore och en tredje Houston. Sömn och sånt får vänta. Han missar inte sammanträdet för allt i världen. Ett löfte är ett löfte – och Jörgen Persson är en person att lita på.

Fötterna på jorden, kärlek till idrotten. Alla våra stora pingisspelare och ledare är sprungna ur den svenska idrottsrörelsen. Sveltiga idrottshallar, ideella ledare. Jämlikt, ödmjukt och fostrande. [Bordtennis](#) är folkhem, fritidsgård, gillestuga och after work. Gemenskap, igenkänning, tradition och minnen. Vi är ett gäng grabbar (gubbar) från Hultsfred som ses en gång varje år för att prata idrott, musik, äta och dricka gott. Vid så gott som varje träff har vi ett moment med idrottsinslag. Det har varit curling, golf – och bordtennis.

Alla mot alla, kvartsfinal, semifinal och final. ”Hajen” och Mazze i final. ”Hajen” ”blockte som Grubba”, alla gamla spelarnamn flög omkring i luften, och som jag minns det var det Hajen som tog hem finalen efter en stenhård tresetare.

När jag var liten låtsades jag alltid vara Stellan Bengtsson, Kjell Johansson, Hasse Alsér eller Bo Persson (någon som minns?). Sedan kom nästa generation och då kunde jag alla namnen på alla motståndarna till Waldner, Persson och Appelgren.

Det svenska laget i OS, med [Truls Möregårdh](#), Anton Källberg och Kristian Karlsson, känns som grannpojarna hemma på gatan i vilken svensk småstad som helst. Vanliga, jordnära och såå älskvärda. Truls från Hovmantorp (senare Eslöv), Anton från Borlänge och Kristian från Trollhättan har fått hela Sverige där hemma att prata pingis.

Först var det Truls Möregårdh som bragdartaat tog sig till OS-finalen i singel, efter att bland annat ha slagit ut den kinesiske världsettan Wang Chuqin. Det blev förlust i finalen mot dubble världsmästaren i singel, Fan Zhendong, Kina, men det var ett vunnet silver och inte ett förlorat guld.

Truls Möregårdh sov ett par timmar efter silverbragden innan det var dags för lagtävlingens första omgång – där vägen mot fredags final tog sin början. Lagmomentet kom med på OS-programmet 2008. Kina har vunnit alla gånger och är storfavorit att göra det igen när finalen spelas med början klockan 15.00 på fredagen.

Kina har vunnit samtliga sina matcher på vägen till final med 3–0. I semifinalen på torsdagsförmiddagen gjorde Frankrike allt de kunde för att stoppa Wang Chuqin, Fan Zhendong och Ma Long, men kineserna var obevekliga. Allt annat hade varit en sensation – och om Sverige skulle lyckas besegra Kina i finalen är det en lika stor skräll som att jag slår både ”Hajen” och Mazze vid nästa gubbträff.

Sveriges bragdvändning mot Japan i semifinalen var i och för sig lika osannolik. Japan ledde med 2–0 i matcher, innan först Kristian Karlsson reducerade till 1–2 och Truls Möregårdh därefter utjämnade till 2–2. I den femte och avgörande matchen såg det nattsvart ut igen.

Tomokazu Harimoto utklassade Anton Källberg i de två första seten och Japan hade finalplatsen i en liten ask – då Källberg plötsligt vaknade till liv och spelade sitt livs pingis. På något mirakulöst sätt vände han till seger 3–2 i matchen och 3–2 till Sverige i semifinalen. Det avgörande setet vann Källberg med 11–9.

Jag var vimmelkantig efteråt när jag tog mig hem till hotellet i den förtrollade parisiska natten, där OS är en folkfest med underbar, hjärtlig och vänlig stämning överallt. Vad är det med bordtennis, egentligen? Hur kan matcher svänga så?

Att Sverige är, och har varit, en stormakt i pingis är väl dokumenterat. Och landslaget har faktiskt skördat stora framgångar efter eran med Jan-Ove Waldner, Jörgen Persson, Mikael Appelgren, Peter Karlsson och Erik Lindh.

2019 tog Mattias Falck VM-silver i singel och två år senare var det Truls Möregårdhs tur att göra samma sak då han skrällde hela vägen fram till final mot Fan Zhendong. I samma VM bärgade Mattias Falck och Kristian Karlsson VM-guldet i dubbel, efter att ha slagit ut två kinesiska par på vägen fram till guldet.

VM är stort, såklart, men en framgång i OS ger ett helt annat genomslag när hela Sverige ser på. Anton Källberg har tidigare haft svårt att vinna jämna matcher i lagsammanhang, medan Kristian Karlssons säsong i singel lämnar en del övrigt att önska. Men efter Truls Möregårdhs OS-silver har självförtroendet smittat av sig i hela laget, den mentala styrkan verkar finnas hos alla spelarna.

Det vore en närmast oöverträffad bragd att slå Kina i lagfinalen. Det ska inte vara möjligt. Men drömmar är till för att infrias, och kunde Sverige krossa den kinesiska muren 1989 i lag-VM och vinna med 5–0 (ja, det gav ett givet Bragdguld), så finns alltid möjligheten igen. Kina har allt att förlora, 1,4 miljarder kineser förväntar sig ett guld, så pressen ligger på Fan Zhendong, Wang Chuqin och Ma Long.

Sverige kommer till finalen med allt att vinna. Möregårdh visade i singelspelet att han kan både besegra och pressa kineserna, men det ska ändå mycket till för att det ska bli ett blågult OS-guld. Det osannolika har redan inträffat – med segern i semin – men att blixten ska slå ner två gånger på samma ställe kan väl inte hända...?

Bordtennisen har verkligen levererat, som det heter nuförtiden, i OS. Silver i herrsingel, minst silver i lagtävlingen för herrar. Jörgen Persson hade det tufft i våras när han skulle ta ut laget, då en av de bästa spelarna, Mattias Falck, inte fick plats. Men här i Paris har Källberg, Karlsson och Möregårdh svarat upp på bästa sätt för förtroendet.

Till sist: när jag kommer hem ska jag leta upp min blodröda Stigaracket av märket Hasse Alsér, Mark V, åka till SL-hallen – och drömma att jag är Truls Möregårdh, Anton Källberg eller Kristian Karlsson.

Anders Lindblad
